אי לא חזו לעולת חובה קרבי לעולת נדבה אלא הכא אי לא מוקמית ליה במילתיה אשם

אשם מי איכא תניא כוותיה דרבי יוחנן אשם

מצורע ששחמו שלא לשמו או בשלא נתן

מדמו על גבי בהונות הרי זו עולה לגבי

מזבח ומעון נסכים וצריך אשם אחר להתירו:

מתני' כל מדות שבמקדש היו נגדשות חוץ

משל כהן גדול שהיה גודשה זו לתוכה ימדת

הלח בירוציהן קדש ומדת היבש בירוציהן

חול רבי עקיבא אומר מדת הלח קדש לפיכך

בירוציהן הדש סמדת היבש חול לפיכך

בירוציהן חול רבי יוםי אומר לא כן משום זה

אלא שהלח ® נעקר והיבש אינו נעקר: **גכו'**

מני אי ירבי מאיר יו חד גדוש הוה אי רבנן

חדא ומחוק הוה אמר רב חסדא לעולם רבי

מאיר ומאי כל מדות כל מדידות: מדת הלח

בירוציהן קדש: במאי קא מיפלגי תנא קמא

יסבר מדת הלח יו נמשחה בין מבפנים בין

מבחוץ מדת יבש נמשחה מבפנים ולא

נמשחה מבחוץ ורבי עקיבא סבר מדת הלח

נמשחה בין מבפנים בין מבחוץ מדת יבש לא נמשחה כל עיקר ורבי יוםי סבר אידי ואידי

נמשחה מבפנים ולא נמשחה מבחוץ והכא

היינו מעמא דלח נעקר ומגווה דמנא קא אתי

והיבש אינו נעקר וכי נעקר מאי הוי גברא

למאי דצריך קא מכוין אמר רב דימי בר

שישנא משמיה דרב זאת אומרת כלי שרת

מקדשין שלא מדעת רבינא אמר לעולם אימא

לך מהכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת יוגזרה לד מאמרו מוציאין מכלי שרת לחול מותיב

ר' זירא ייסידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר

השבת והקטיר את הבזיכין בשבת יו יפסולה

כיצד יעשה יניחנו לשבת הבאה ישאפילו הוא

על שלחן ימים רבים אין בכך כלום ואמאי התם נמי לימא גזירה שמא יאמרו מפקידין

בכלי שרת פנים אחוץ קא רמית פנים לאו כולי עלמא ידעי חוץ כולי עלמא ידעי ייתנן

התם מותר נסכים לקיץ המזבח מאי מותר

נסכים רבי חייא בר יוסף אמר בירוצי מדות ר'

יוחנן אמר כאותה ששנינו יהמקבל דעליו לספק

סלתות מארבע ועמדו יו בשלש יספק מארבע

בג א מיי׳ פי״ד מהל' מעה״ק הל״ח: בד ב מיי׳ פ״ה מהל' מחוסרי כפרה הל״ב [ופט״ו מהל' פסוה"מ הלכה יון: בה ג מיי' פ"ב מהל' מעה"ק הל"ט ופ"א מהל' כלי

בע מהלי המקדש הלייט: בו ד מיי פ"ח מרה המחדש הלי"ט: בז המיי׳

בח ו מיי׳ פ״ב מהל׳ מעה״ק

הלכה יב יגן: הלכה יב יגן: כש ח מיי' פ״ז מהל' י המקדש הל״ט והל' יג:

רבינו גרשום

לא לגזירין ולא מנחה כפולה ראי לא חזי לעולה וכו׳. אלא שהלח נעקר. מתוך הלח צפין הבירוצין ועולין למעלה: והיכש אינו נעקר הבירוץ מתוכו ואינו [אלא] צף ולא נכנס בתוך הכלי לפיכך הן חול: תנא קמא סבר מדת יבש לא נמשחה מבחוץ לפיכך אין בירוציה קדש: ור' עקיבא סבר מדת יבש לא נמשחה סבר מדת יבש לא נמשחה כל עיקר לפיכך מה שבפנים בכלי קדושת פה מקדש ליה הילכך מאי דצרין ליה מקדיש ביורצה דלא צריך ליה לא מקדש: וכי נעקר מאי הוי גברא למאי דצריך ליה קא מיכון דליקדש ולא בירוצין. ואמאי מסדש לריינדייו. וודה . ואמאי מקדשי לבירוצין: גזרד שמא יאמרו כדחזו דהללו בירוצין לא מקדשין כך מוציאין מתוך הכלי שרת לחול: סידר את הלחם ואת לחול: סיור את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת שלא כמצותו והקטיר את הבזיכין בשבת הבאה פסולה לפי שהלחם עם הבזיכין צריכין להיות על השלחן חי ימים שלימים: כיצד יעשה, ויהיה הלחם כשר והבזיכין: יניחנו. שלא יקטיר הבזיכין עד לשבת הבאה בשניה ונמצא הלחם :והבזיכין על השלחן ט"ו ימים אמאי לגזור שלא ישהה שם בשם איתוו משהים שאותו משהים שאותו משהים שה כך מפקידין לחולין בכלי שרת: פנים. לחם הפנים לא מידות דחוץ בעזרה קרמית פנים לא כולי שולצע ביוני שיד בלקח ושבר שולצע ביוני שיד בלקח ושבר עלמא ידעי שזה הלחם שהה שם כל כך וליכא למגזר: לקיץ המזבח. שקונין מהן עולות מקיצין המזבח בהם בשאין שם קרבנות: המקבל עליו לספק סלתות. שלוקח מעות לספק סלתות. שלוקח מעות מן הגזבר בשביל לספק סלת לצורך השנה וקבל עליו לתת די סאין בסלע והוקרו ועמדו ג' סאין בסלע ומספיק די סאין בסלע כמה שקבל עליו. ואותה סאה שנותן להקדש

שימה מקובצת

6) גודשה בתוכה: כן לא. ס״אלא מן השם הוא זה אלא: נן ר׳ מחוק אי רבנן: ד] הלח נמשחו וכן צ"ל לקמן: ס) בשבת פסולה: ו) ועמדו משלש מספק: ו) ובירוציהן: ס) המנחות. תרי הוו חד גדוש ואמאי קתני במתני' כל מדות חוץ ממדה של: מ) מה"ד חד ומחוק: י) מדות לא: יל) לא נמשחו: שני גזירין של שחרית משום דלפני שחיטת תמיד השחר הן משכימין לסדר המערכה לא חשיב אלא העוסקין בשעת התמיד דסידור שני גזירין היה אפילו קודם תרומת הדשן ל) כדאיתא בסידור המערכה דאביי בפרק אמר להן הממונה (יומא דף לג.) והיינו דאמר בירושלמי בפ"ב דיומא אמר רבי יוחנן לא גזרו

על שני גזירין בשחרית פי׳ שיהו בשעת הקטרת איברים א"ר אסי מתניתין אמרה כן בכל יום קרב בין הערבים באחד עשר ולא אמר בשחרית כלום ומהשתא ליכא למידק מהתם כלל אי הויא בכהן אחד או בשני כהנים ומיהו ש יש לדקדק מהא דתניא התם בגמ׳ ביומא (דף כו:) מנין לחמיד של בין הערבים שטעון שני גזירין בשני כהנים שנאמר וערכו עלים על האש אם אינו ענין לתמיד של שחר שנאמר ובער עליה הכהן עלים בבקר תניהו ענין לתמיד של בין הערבים ואימא אידי ואידי בתמיד של שחר וקאמר רחמנה ניעבד בחד והדר נעביד בתרי אלמא משמע בהדיא דשל שחר בחד משום דכתיב וביער לשון יחיד ושל בין הערבים בתרי משום דכתיב וערכו לשון רבים ועוד תניא התם (דף מ:) בסוף פירקא מי שוכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ובשני גזירי עלים: ביצד יעשה. שלא יבא דבר לפסול יניחנה עם הבזיכין לשבת הבאה אי נמי מה יעשה מן הלחס אחר שהוקטרו הבזימין: שאפירו הוא עד השודחן ימים [רכים] אין ככך כלום.

תימה דבפרק המובח מקדש (ונחים דף פז.) בעה מיניה רבה מרבה לינה מועלת בראשו של מזבח או אינה מועלת היכי דמי אי דלא ירדו השתא לנו בעזרה אמרת לא ירדו בראשו של מזבח מיבעיה אלה דירדו לשולחן מדמינן לה דתנן שאפי׳ הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום והשתא הא לא דמי לשולחן דהא אסידרו באחד בשבת קחי משום דכלי שרת חין מקדשין שלא בזמנן כדמוכח בפרק שתי הלחם (לקמן ד' ק.) דדייקינן מהכח ואי ס"ד כלי שרת מקדשין שלא בומנן ליקדוש וליפסל די ואם סידרן בשבת הכי נמי דאם לא סילקן לשבת אחרת היה נפסל בלינה ואהך גופה דאחד בשבת מקשי התם דחי לילה חין מחוסר זמן כי מטי לילה דבי שימשי תיקדוש ותיפסל ומשני רבא בשקדם וסילקו ורב אשי משני אפילו בשלא קדם וסילקו ורב אשי משני אפילו בשלא קדם וסילקו נעשה כמי שסידרו הקוף וא"כ

גבי מזבח אפילו מדמית ליה לשולחן נמי תועיל בו לינה וי"ל דלשון שאפי׳ הוא על השולחן משמע ליה נתינת טעם אההוא דסידרו אחר השבת דלכך לא חיישינן עליה משום דבכל לחם הפנים כמו הנסדר בזמנו אפילו הוא על השולחן ימים ש [רבים] אין בכך כלום ומיהו על כרחין לאו טעם גמור הוא דהכא היינו טעמא משום דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמנן: בירוצי מרות. אע"ג דנחקדשו לוקחין מהן כבשים לעולות קייץ כדפרישית בריש פירקין (דף פת.) לי דלב ב"ד מתנה עליהם: מארבע ועמרו משלש מספק מארבע. נפ' הזהג (נ"מ דף מ:)

מפרש דהאי רבית הקדש היכי דמי כגון שקיבל עליו לספק סלתות מארבע ועמדו משלש דמספק מד' דבחבירו כי האי גוונא אסור ותיתה היכי דמי אי דאית ליה סלתות או חיטין שיתחללו עליהן מעות הקדש אפי׳ בהדיוט שרי דאפי׳ על הגדיש תנן (שם ד׳ עב:) פוסק עמו על הגדיש וכי תימא הא דשרי לפסוק עמו על הגדיש היינו בפוסק לפי השער 6) (או) אפי׳ בשער הלקוטות אבל אי מוזיל טפי אסור

ואי לא חזו וכו': אשם נדבה מי איכא. הילכך לא הותר ליקרב למזבח אלא על ידי נסכים: בותבר' שהיה גודשה בתוכה. שהיתה גדולה כל כך שכשהיתה נתחקת היה בה עשרון: מדת היכש בירוליהן חול. מה שנופל מן הכלי לחחר שנתמלח היינו בירולין: אלא שהלח נעקר. (כ) שהבירולין נכנסו בכלי ונתקדשו בו ושוב נעקרו ממנו כשנפלו חוץ לפיכך הן קדש דנכנסו בכלי ונתקדשו בו: ז] ובירוצין של יבש אינו נעקר מחוכו של כלי שלא נכנס בחוך הכלי ולא נחקדש בו לפיכך הוא חול: גב" מני. הא דקתני כל המדוח היו נגדשות: אי ר"מ.

דאמר לעיל (ד׳ פו.) גדוש שבו היה מודד לכל המנחות ח] כ) מחוק מדה של כהן גדול שהיתה גדולה כ"כ שגודשה בתוכה: מן ומחוק הוי. ל ואפילו חד גדוש לא הוה: ומאי כל מדום. י] דלא תימא כל המדות שהיו שם היו גדושות דלא היתה אלא אחת גדושה: אלא הכי קתני מתניתין כל מדידות. שהיו מודדין כה היו גדושות: לא נמשחו בחוץ. לפיכך בירוליהן חול: רבי עקיבא סבר מדם יבש לא "א] נמשחה כל עיקר. וחול היא לפיכך מה שבפנים בכלי קדושת פה הוא דמקדש ליה הילכך מה דאיצטריך ליה מקדש בירולין דלא לריך ליה לא מקדש לפיכך בירוליהן חול: היינו טעמא. דלח בירוליהן קודש שבירוליהן שלה נעקר מחוך הכלי: ומגווה דמנה קחמי. מן הקדש להכ הוי קודש: למאי דלריך. למה שבתוך הכלי איכוין למיקדש ולא לבירוצין ואמאי מיקדשי הבירולין: שלה מדעת. שחף ע"פ שלח נתכוין להקדים הבירולין קדושין כלי מ) שרת: גוירה שמא יאמרו. דמאן דחזי דהנך בירולין לא קדשי אע"ג דאתו מגוויה דמנא אמרי הכי נמי מוליאין מכלי שרת לחול אבל יבש דלא אתי מגופיה דמנא לא אתו למימר ביה מוליאין מכלי שרת לחול: סידר אם הלחם ואת הבויכין לאחר השבח. שלא כתלותו דתלותו היה לסדרו בשבת: פסולה. לפי שלריך שיהא הלחם על השולחן ב' שבתות: כילד יעשה. שיהיו כשירין הלחם והבזיכין: יניחנו. שלא יקטיר הבזיכין ולא יסלק הלחם עד לשבת שניה הבאה ונמצא הלחם והבזיכין על השולחן ט"ו () ימים ושני ימי שבת שאפילו הוא על השולחן אותן ז' ימים שעד לשבת יותר מדינו אין בכך כלום. הכא נמי ניגזור שלא יניחנו לשבת הבאה שמא יאמרו כשם שאלו אין נפסלין אע״פ ששהו שם יותר מדינן כך מפקידים בכלי שרת כל זמן שרולה ואין נפסל בלינה: פניס. לחם הפנים דהוא בהיכל אמדות קרמית שהן חוץ בעזרה: פנים לאו כ"ע ידעי. שכן אירע בזה הלחם אלא הכהנים וכהנים ידעי טעמא דמילתא דכהנים זריזין וליכח למיגזר: חוץ כ"ע ידעי. וחיכח למיגזר שמא יאמרו וכו׳: לקין המובח. שקונין מהן עולות ומקיילין בהן את המובח כשאין שם קרבנות כדי שלא יהא המובח המקבל עליו לספק סלסום. שקבל מעות מן הגובר כדי לספק סולת כל השנה וקיבל עליו לתת ארבעה סאין בסלע והוקרו: ועמדו שלשה. סאין בסלע נותן ד' סאין כמו שקיבל: ם) קיבל עליו לתת ג' סאין בסלע והחלו

רש"י כת"י

הניון לא מזו לעולם חוכם. חזו לעולת נדבה

הייון לא שקר שם חוכם. חזו לעולת נדבה

וריון לא שקר שם חוכם. חזו לעולת נדבה

[לעולה אחרת] המעיקרא מני [לעולה] היה: אשם נדבה מי איכא. אין אשם

[לעולה אחרת] המעיקרא מני [לעולה] היה: אשם נדבה מי איכא. אין אשם

בסוכם. שכשהיה מחוק היה מחזיק כשאר עשרון גדוש: בירוליהן קודש. [כלי

הלח] נמי איכא גודש: לא מן ששם הוא זה. כלותר לא זהו עעם של דבר

דודאי מדח יבש נמי קדש: אלא שהלח נעקר. מה שבשולי הכלי הנופל ראשון

והיבש אינו נעקר. עלא במקומו עומד הילכך מה שבפנים קדוש ומה שבחוך לא

קדש: גב"ו מני. הא דקמני כל מדות היבש שבמקדש היו נגדשות המדקמני חון

משל כהן הגדול דאמרי לעיל שי דעשרון שלו מחוק היה לדברי הכל מכלל דכל מדת

משל כהן הגדול דאמרי לעיל שי דעשרון שלו מחוק היה לדברי הכל מכלל דכל מדת

משל כהן הגדול דאמרי לעיל שי דעשרון שלו מחוק היה לדברי הכל מכלל דכל מדת

יבש שבמקדש והיון נגדשות: אי ר"מ. דאמר (שו.) שינ עשרונות היו שם אחד היה

יבש שבמקדש והיון נגדשות: אי ר"מ. דאמר (שו.) שינ עשרונות היו שם אחד היה

יניסום לשכם כבאם. "ייג יום: שאפי" הוא ע שלחן מיים רכים. כגון ששה ייניסום לשכם בבאם. ה"א יום: שאפי" הוא על שלחן מיים רכים. כגון ששה ייניסום לשכם על השלחן קוד שבת הבאם: ואמאי. אין כך כלום והיי נמי דאין ליים שלח מוכי נמי דאין ליים שלח אחרי ביש לחות ביש לחות ביש היי מיים אחרי ביש לחות ביש לחות ביש היי מיים השלח בל מוכי ביש הוא ביש לחות ביש היי ביש לחות ביש היים ביש לחות ביש היים ביש היים ביש לחות ביש היים בי

א) יומא סא: לעיל ה חוחהה ח) יומה סה: נעיל ה. הוספתה לפ"ט דנגעים, ז) [לעיל נו:],
 ב) [לעיל פו.], ד) (זבחים פה:)
 [סוכה נ. סוטה יד: לעיל ז. עה:], ה) [לעיל עט: סוטה ו:], ו) יומא כט: לקמן ק., ז) [עי' רש"י ביומא כט: דלא גרסי' פסולה והעיד ג"ל בשם ר"ח ע"שו. **מ)** [זבחים פז.], **ע**) שחלים פ"ז ח] [נפתים פון, מ) מקלים פ"ד ה"ב כתובות קון, ") ב"מ מו שקלים סופ"ד, כ) צ"ל מון ממדה של כ"ג שהי גדולה כ"ר שנודשה במוכה ומחוק הוי הס"ד והד"ח ואס"ר ד"ה חד מחוק ואפי כר. צ"ק, ל) נ"א ואפי לר"מ חד גדוש הוה, מ) צ"ל בכלי, () צ"ל י"ד. "הם, ח) בשר לווידו מו דה נ״ק, מ) נשייך לע״בן, ע) דף פו:, פ) שם, ל) נדל״ל קודם דשון מובח שפניתין, ק) צ"ל יש למידק. צ"ק, ר') צ"ל אבל אם סידל (מידק. צ"ק, ש') צ"ק, מ) [ד"ה בירוצין, א') צ"ק מ') [ד"ה בירוצין,

הגהות הב"ח

(6) במשנה שהלח (נעקר) מז"מ ונ"ב ס"ח נעבר: (3) רש"ד ד"ה אלח שהלח נעקר וגבלל שהבירונין:

מוסף רש"י . גשם מצורע ששחטו שלא

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו. כגון לשם עולה או לשם שלמים, ואמר מר כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה (יומא סא:). וטעון נסכים. כדין לשס מלולע (לעיל ה.). וצריך אשם אחר להתירו. להכשירו, למלורע זה לטהרו לאכול בקדשים (יומא שם) להכשירו, למלורע בהקהל (לעיד להכשית, לתעורם בהקולל ופעיד שם, כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. שהנותנו לשם כך (טומה דה). לרין שימננו לשם כך (טומה דה). שפולד. שלה בדירין בשעת לנמוד שם שנעה יינים ממשטם והרי הוא מחסור מ מסעטם והרי הוא מחסור מסקוא דאמעמין לא חשיי שירו יום ראשון אלא סקידרו הסקוף וכעונו בקופסה דא הקוף וכמונח בקופסא דמי ולמה יפסול הלחם בהקטרת ולמה ימפול הלחם בהקטרת הביוכין והלא לא קידש השלח לנחם כלל אש"ח בייקו בשת הבאה ויחזור ויושדני, והכי מוסח נמי מדקחני כילד יעשה אלמא יש מקנם לדבר, והייג בריש בשירש ב"יא איש חוד ממיב רבי זירא ובר' והקטרי הבייטן בשת מילד יעשה ובי ורכותו ביותו שות בדינו שעייצי שעייג ורכותו ביותו שלח בייקו שע"א לא בייגי דופותנו האנו דנקים טעייג. דהקטיר הבזיכין בשבת כמו שרגילין לעשות יביא בזיכין אחרים ויסדר עם הלחם] כיצד אין שולחן מקדשו עד שתגיע שבת הבאה ומאומו שבת יכול להשהות שבעה ימים, הילכך לא מיפסל בלינה עד מוצאי שבת הלן ק.). מותר נסכים המזבח. פליגי נה לקיץ המזבח. פניני בה
במסכת מוחות בפרק שחי מדוח
רכי חיים בר יוסף אתר בירולי
מדוח, שהמספקין סלחות
מדוח, שהמספקין סלחות
שקבלו מעוח הקדש לספק
סלתוח כל ימוח השנה מודדין
להקדש במדה מכורלת טפופה
ולא מתורה בימרהים: מוחדר להקדם מתדה מנודלת טפופה הלחה הוא המקדיבן מוחק הלחה שהינו היה מיותר ומכיס לחלה שבינו הקבל על הקדם לחלה שבינו המקבל עליו לספק כל ימות השנה להקדם סלמות מארכע חלא בסלע ומדו מלש במיותרין המפק הא והאלו וממדו במי שמקירן המפק והאלו וממדו מד מפק ד, וו המוצע ומותר שלש מדשל המוצע ומותר לשבי אותר המקבל בילו לספק סלתות ובור. מיינו שקיל משת מן הלשכה שליו לספק סלתות ובור. הדיוט שקיבל מעות מן הלשכה מן הגובר לספק סלחות כל השנה למנחות של לבור ארבע סאין בסלע והוקרו ועמדו משלש סאין בסלע, דאילו הדיוט תשנם שחץ בשנת, ירוטי האיום חסור לפסוק על פירות עד שיצא השער וכאן אפילו לא יצא השער עדיין לארבע, פוסקין